

Sarah Morgenthaler

Droomuitzicht

Moose Springs 3

A.W. Bruna Uitgevers

1

Er was altijd wat als Easton Lockett lifters oppikte. Het begon goed, maar het ging al snel de verkeerde kant op.

Er was een keer een vent geweest die in zijn pick-uptruck had geplast. En een tiener die had overgegeven. Maar het ergst was nog wel de oude vrouw die hem maar bleef slaan met haar stok totdat hij haar zijn mobiel had gegeven. Je zou denken dat hij na die gewelddadige beroving zijn lesje wel zou hebben geleerd, maar hij remde toch weer.

Het punt was dat als een man als Easton een vrouw met een koffer in de hand langs de weg buiten de stadsgrenzen van Moose Springs in Alaska zag lopen, hij het niet over zijn hart kon verkrijgen om maar gewoon door te rijden. En al helemaal niet als de dichtstbijzijnde telefoon een wandeling van vijftien kilometer over kronkelende bergwegen inhield, en zij de verkeerde richting op liep.

Easton zette zijn oude, vaalrode pick-up naast haar stil en knipte de waarschuwingslichten aan. Voor Easton was het geen punt om over de passagiersstoel heen te reiken en het raampje open te draaien. Met zijn één meter achtennegentig was er maar weinig waar de beroepsbergbeklimmer niet bij kon. Hij wilde haar geen angst aanjagen – een vreemde man die onverwachts naast haar opdook terwijl zij alleen langs de weg liep – dus ging hij voor een vriendelijke glimlach. Door de baard was die weliswaar niet te zien, maar de intentie was er.

‘Kan ik u misschien ergens mee helpen, mevrouw?’

Zodra Easton zijn mond opendeed, draaide ze zich razendsnel naar hem om. Door het gewicht van de koffer helde ze naar één kant over. Ze stak geïrriteerd haar hand op. ‘Echt níét te geloven.’

Voor de duidelijkheid: hij had een fijne ochtend gehad. Lekker wakker geworden, lekker ontbijtje, lekker ritje naar de stad voor een afspraak met zijn vrienden. Lekker ritje naar de Turnagain Arm, een paar kilometer minder hard dan was toegestaan. Het soort ochtend waardoor een man onderuitzakt in zijn stoel en denkt: ja, ik heb mijn leven aardig op de rails.

Doordat ze haar hand in haar zij zette terwijl ze hem nijdig aankeek, wist hij dat zijn leven helemaal niet op rollertjes liep.

Easton wreef opgelaten onder zijn knotje over zijn nek. ‘Ik dacht dat u misschien wel een lift kon gebruiken,’ zei hij voorzichtig.

Ze keek hem achterdochtig aan. ‘Ik heb het heus wel door, knul. Ik weet maar al te goed waar jij en je hulpjes mee bezig zijn. Jullie zijn ons gewoon aan het pesten.’

Easton stond met zijn mond vol tanden. Over hoe ze er verder uitzag kon hij weinig zeggen, want ze was dik ingepakt. Hij kende werkelijk niemand die begin juli nog een jas droeg. Deze vrouw had zich aangekleed alsof het winter was, laagjes kleding over elkaar, zodat alleen haar neus en ijsblauwe ogen boven een sjaal uit piepten.

‘Mijn hulpjes?’

‘Ondergeschikten, hielenlikkers, de mensen met wie je samenspant. Ik weet het héús wel.’

Eastons stem was wat hoger dan hij had gewenst toen hij zijn mond opendeed: ‘Ik span met niemand samen.’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Ze geloofde hem voor geen meter.

‘Weet je, op deze weg is iedereen even behulpzaam en aardig en stoppen ze voor me.’ Ze gebaarde in de richting van Moose Springs. ‘Hadden ze dat daar maar gedaan, want daar was iedereen vreselijk. Ik heb het knooppunt van het kwaad in de vriendelijkste staat van het land ontdekt.’

‘Een knooppunt zou ik ons niet willen noemen,’ wierp Easton tegen. ‘Eerder een zijtak.’

‘Heel fijn. De eerste was een engerd en deze hier is een woordenboek. Wat is er toch mis met deze plaats, Jessie?’

De vrouw zette haar koffer neer. Ze schoof de capuchon van haar jas naar achteren, waardoor er een witte hoofdband, geschikt voor de winter, tevoorschijn kwam, en haar rode haar, dat nat was van het zweet. Als Easton zo dik aan was gekleed terwijl het buiten eenentwintig graden was, dan zou hij ook zweten. Maar hij zou er dan waarschijnlijk niet zo fantastisch uitzien als deze vrouw.

‘Sorry hoor, maar ik heet geen Jessie.’

‘Dat heb ik toch ook niet gezegd?’ Ze keek hem gefrustreerd aan. ‘Wat kan ik voor je doen, nu we toch niet verder kunnen met schieten? Alweer.’

Easton was geen prater, en hij was het niet gewend om uitleg te geven. Maar het was lang geleden dat iemand hem zo had aangekeken en dat was toen hij de favoriete pop van zijn tweelingzusje had gebruikt als natuurkundig experiment.

Wat omhoogging, kwam onvermijdelijk weer naar beneden, hoe hoog hij dat klereding ook met behulp van een tuinslang en twee dennenbomen de lucht in schoot.

Easton schraapte zijn keel zodat hij zijn normale, lage stem weer had. ‘Ik zag u langs de weg lopen. Ik dacht dat u misschien wel een lift wou of dat u iemand wou bellen.’

‘Maar natuurlijk,’ zei ze sarcastisch. ‘Maar ik trap er niet in. De weg is staatseigendom en niemand kan ons hier weg krijgen.’

Nee, ze zou het niet snel opgeven. De roodharige schone had haar handen in haar zij gezet en stond hem aan te kijken alsof ze hem alleen al door de kracht van haar dwingende blik aan het praten kon krijgen. En dat zou haar waarschijnlijk nog lukken ook als hij iets verkeerd in de zin had gehad. Maar dat was niet zo, dus zei hij niets. Easton keek haar aan en vroeg zich af hoe de zaak zo snel had kunnen escaleren. Normaal gesproken duurde het wel een paar maanden voordat hij een vrouw zo over de rooie kreeg.

‘Ik heb geen flauw idee waarover u het hebt, mevrouw.’

Ze keek hem met tot spleetjes geknepen ijsblauwe ogen aan alsof ze dwars door hem heen wilde kijken. Uiteindelijk schudde ze zuchtend haar hoofd.

‘Nee, dat heb je geloof ik ook niet. Jij bent waarschijnlijk de enige man vanochtend die geen kwaad hulpje is. Het licht was perfect, weet je,’ klaagde ze, van het ene op het andere moment omslaand van boos naar teleurgesteld. ‘De weg was schitterend, ware het niet dat iedereen maar blééf stoppen.’

Zich ervan bewust dat hij de situatie niet meer in de hand had, koos Easton zijn woorden zorgvuldig uit. ‘Ik kan altijd een stukje achteruitrijden, als u daar wat aan hebt?’

Ze wapperde met haar slanke hand. ‘Nee, dank je. Dat heeft nu totaal geen nut meer.’

Easton vond zichzelf redelijk intelligent, maar hij had werkelijk geen idee waar ze het over had.

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Wat? Ik kan je niet verstaan, Jessie. De ontvangst is hier verschrikkelijk slecht.’

En ze dacht ook nog dat ze met iemand stond te praten. Heel fijn.

‘Jessie. Jessie, ik kan niet... En weg is hij.’ Ze vloekte en stampvoette gefrustreerd, wat gevaarlijk dicht naar schattig neigde.

‘Ik bel wel iemand die u kan helpen.’

Easton hield haar in de gaten terwijl hij zijn draagbare 27 MC pakte en de zender aanzette die de plaatselijke politie ook beluisterde. Zijn bakkie had maar een beperkt bereik, maar Jonah – hoofdagent van de politiemacht van Moose Springs, bestaande uit twee personen – stond erom bekend dat hij vaak de snelweg pakte om even het stadje uit te zijn. Het was een poging waard.

‘Hé, Jonah? Er staat hier een dame op de snelweg pal na Hunt Road die jouw hulp wel kan gebruiken.’

Een gekraak en toen reageerde de politieman. ‘Is het een noodgeval? Er zit hier een eland vast in een schommel die ik moet bevrijden.’

‘Nee, geen noodgeval.’ Easton nam de vrouw op, die terugkeek. ‘Maar ik denk dat er in dit geval iemand moet komen met meer bevoegdheden dan ik.’

‘Eens kijken of...’ Jonah onderbrak zichzelf en mompelde toen: ‘En daar gaat de wip. Ik bel je zo terug, East.’

‘Met wie ben je aan het praten?’ Ze keek hem wantrouwig aan.

‘Een aardige man die je straks naar Anchorage zal brengen,’ zei Easton. ‘Hij brengt je ergens naartoe waar de mensen beter geschikt zijn om je te helpen dan ik.’

‘Ben je gek geworden of zo?’

‘Ik ben anders niet degene die met onzichtbare mensen praat en maar doorgaat over hulpjes, mevrouw.’

‘Ik praat helemaal niet met onzichtbare mensen. Ik heb rúzie met onzichtbare mensen die een andere provider hadden moeten nemen, zoals ik hun had gezegd voordat ik wegging.’ Ze draaide zich om naar de heuvel voor hen en schreeuwde: ‘Zoals ik je had gezegd, Jessie.’

Easton schudde zijn hoofd. Hij kon niet geloven dat hij dat weer had. ‘Ik kan u hier niet zomaar achterlaten.’

‘Goed dan.’ Ze snoof verachtelijk, pakte haar koffer en gooide die achter in de laadbak, waar hij met een zware dreun neerkwam.

‘Wat zit erin?’ vroeg hij.

‘Stenen.’ De vrouw hees zich op de passagiersstoel en trok de sjaal voor haar mond weg. Ze fronste haar wenkbrauwen toen ze zijn ongelovige blik zag. ‘Wat nou?’

‘Dus u loopt langs de snelweg met een koffer vol stenen en dan denkt u dat ik gek ben?’

Ze lachte zelfgenoegzaam en wees recht vooruit. ‘Zie je die toegangsweg daar op de berg? Kun je me daarnaartoe brengen?’

Dat kon hij uiteraard. Het was echter een smal kronkelend bergweggetje en hij kon zich niet voorstellen waarom iemand die niet in het stadje woonde daarnaartoe wilde gaan.

‘Weet u zeker dat u niet liever naar Moose Springs toe wilt?’

‘Mijn filmploeg is daar en ik kan ze niet meer horen in mijn oortje. Omdat jij en nog vier anderen zoals jij me een lift aan hebben geboden zodat ik de hele ochtend niet kan schieten, moet ik met mijn coproducent praten. Ligt het nu aan mij of is het hier honderd graden of zo?’

Ze begon zich meteen van haar kleren te ontdoen.

Easton vond het normaal gesproken niet echt erg als een aantrekkelijke vrouw haar kleren uit wilde doen waar hij bij was, maar deze vrouw maakte hem zenuwachtig. Terwijl ze de ene laag na de andere verwijderde keek de vrouw rond in zijn truck.

‘Mooie pick-up. Ik hou zelf meer van Dodges, maar die oude Fords vind ik ook altijd wel wat hebben.’

Ja, pick-ups. Easton wilde best over pick-ups praten. Het was een veel beter onderwerp dan de reden waarom ze een

koffer vol stenen bij zich had. 'Deze is nog van mijn vader geweest.'

'Uit 1982?' vroeg ze.

'Nee, uit 1983.'

Zijn passagier trok haar sweatshirt uit, waar een tanktop onder zat. Ze hield vreemd genoeg haar sjaal om. 'Een pick-up is pas een pick-up als er een dubbele lpg-tank in zit, hè? Die dingen zijn toch al zo lekker zuinig.'

Wat was dit voor vrouw? Ze beledigde zijn truck en trakteeerde hem ook nog eens op een ongewenste stripshow. 'Hij is best zuinig.' Hij moest gewoon niet haar kant op kijken. Ja, hij moest zijn ogen op de weg houden.

'Best zuinig maar niet heus.' Ze wapperde met haar hand voor haar rood aangelopen hoofd. 'Kun je de airconditioner aanzetten? Ik smelt zowat.'

'Waarom hebt u midden in de zomer dan ook zoveel kleding aan?'

'Omdat dat vanochtend vroeg met een gevoelstemperatuur van tien graden wel zo lekker was toen Bree mijn microfoontje bevestigde. Maar nu is het stikheet en we hadden al uren geleden klaar moeten zijn.'

'De airconditioner is stuk.'

Zijn passagier deed gefrustreerd haar ogen dicht en liet haar hoofd tegen de stoel zakken. 'Tuurlijk. Het is een Ford, hè.'

'Ik zal de volgende keer een betere pick-up meenemen,' mompelde hij.

Ze deed één oog open en grinnikte. Hij had nog nooit een vrouw zo lief zien grijnzen.

'Als er ooit een volgende keer komt,' zei ze speels. 'Ik lok je dus wel het bos in, hè.'

Ja hoor. Het gebeurde weer. Er ging altijd iets verkeerd.

Achteraf gezien had River Lane zich beter in kunnen houden. Als ze dat had gedaan, was ze wellicht niet zonder erbij na te denken ingestapt bij die man wiens hoofd bijna het dak van zijn pick-up raakte.

De actrice die regisseuse was geworden, was opgegroeid op een ranch in Wyoming en ze was gewend aan lange mannen. Er waren altijd wel lange, gespierde cowboys in de buurt die hun best deden om niet op haar tenen te trappen. Maar zo'n lange en gespierde man had ze nog nooit gezien. Zijn bovenarmen waren nog dikker dan haar bovenbenen en zijn schouders waren even breed als die van anderhalve normale man. Hij had een volle baard van zo'n vier centimeter die iets donkerder bruin was dan zijn hoofdhaar. Zijn haar was glad en glanzend en lang genoeg om in een knotje te worden gedragen. Het stond hem zo sexy dat de jongens in Los Angeles er jaloers op zouden zijn.

Zijn zwarte T-shirt en versleten en verschoten spijkerbroek hadden een model niet beter kunnen staan. Maar als je naar zijn gedragen werklazen keek, dan wist je dat deze vent het echte werk was.

'U zit naar mijn voeten te kijken.'

River knikte. 'Alles wat je over iemand wilt weten, is aan de laarzen af te lezen.'

Hij trok sceptisch één wenkbrauw op. Hij bleef haar handen in de gaten houden, alsof hij verwachtte dat ze een pistool tevoorschijn zou halen.

'Ik ga je niet beroven hoor,' zei ze zuchtend. Vol ergernis omdat hij langzaam de snelweg op reed.

'U hebt tennisschoenen aan,' zei hij.

'Ja, en?'

'Wat kunnen we daar dan aan aflezen?'

'Dat ik er genoeg van heb dat iedereen zo onuitstaanbaar is. Jessie? Hé, kun je me horen?'

Hij bleef vanuit zijn ooghoek naar haar kijken en niet vol waardering.

Ze trok de sjaal van haar hals en zwaaide ermee. ‘De microfoon zit in de sjaal. Hij is zo klein dat niemand het ziet, ook de bemoeials niet.’

‘Bemoeials?’

‘De mensen die afremmen om te zien wat er aan de kant van de weg allemaal gebeurt,’ legde River uit.

‘Mevrouw...’

‘Zeg maar gewoon River, hoor. Daar moet je naar rechts.’

‘Ik ben geen bemoeial. Ik ben iemand die zich zorgen maakt om mensen en ze graag de helpende hand toesteeekt.’ Zijn zware stem klonk als rotsen die langs een helling naar beneden rollen. ‘Maar daar krijg ik hoe langer hoe meer spijt van. Laat me die sjaal eens zien.’

‘Nee, hij zit nu net goed.’

‘Ik ga pas het bos met u in, als ik hem te zien krijg.’

Ondanks een vreselijke ochtend moest River erg lachen omdat hij zo wantrouwig was. ‘Ben je nou bang voor me? Jij, voor mij?’

Zijn baard wipte op en neer. ‘Alsof een vrouw niet in staat zou zijn me een rotschop te verkopen. Mijn zus heeft dat vaak genoeg gedaan.’

River probeerde zich voor te stellen hoe een vrouwelijke versie van deze man eruit zou zien. ‘Je hebt maar een enge stamboom.’

‘Dat vind ik nou ook, mevrouw. Nou, wat die headset betreft...’

Hij zei vast expres ‘mevrouw’, en anders was hij wel een ongelooflijke sufkop. River sloeg haar ogen ten hemel en haalde voorzichtig de headset uit de sjaal. Ze liet hem heen en weer slingeren. ‘Zie je?’

Warme bruine ogen keken haar aan en niet naar de weg.

En ook al waren het de mooiste ogen die River ooit bij een man had gezien, ze was niet van plan om aan de kant van de weg te sterven omdat hij tegen een boom aan was gereden.

‘Opletten, lange. Let op de weg en je handen in de “tien voor twee”-positie.’

Hij gniffelde en volgde haar aanwijzingen op. ‘U bent niet echt verlegen, hè?’

‘Nee, waarom zou ik? En hier naar rechts.’

Hij sloeg rechts af, maar lang niet zo enthousiast als ze had gehoopt.

‘Je had me in de laadbak kunnen laten stappen,’ zei ze. Ze kon het niet laten om hem te plagen. River wapperde met haar vingers. ‘Als ik daar zit kan ik niet bij je komen.’

‘Dat is nog steeds een optie,’ bromde hij zacht.

Al hobbeland over de grindweg zakte River onderuit op haar stoel. Ze voelde een hoofdpijn opkomen en dat was niet voor het eerst sinds ze in Moose Springs was. Ze had er, meende ze, wel een idee van hoezeer haar filmploeg zich ergerde aan het feit dat ze die dag niets hadden kunnen doen. Dit was de eerste keer dat River achter de camera stond en niet alleen ervoor, en ze was zo enorm gefrustreerd, er waren geen woorden voor.

Omdat ze nog geen ervaring had, was niemand bereid geweest om haar in te huren als regisseur of producent. Dus toen haar agent had gezegd dat de Alaskan Tourism Board – een non-profitorganisatie die samenwerkte met de Alaskaanse regering – een documentaire wilde laten maken over het kleine stadje Moose Springs, had River de kans met beide handen aangegrepen. Ze had er alles aan gedaan om deze opdracht te krijgen en had twee van de allerbeste medewerkers in de filmindustrie zover weten te krijgen dat ze haar wilden helpen er een documentaire van te maken waar iedereen versteld van zou staan.

Het punt was alleen dat iedereen in Moose Springs ongeveer even hartelijk tegen hen deed als een grizzlybeer met een snuit vol stekels van een mierenegel.

O, o, wat zijn mensen in kleine stadjes toch vriendelijk.

Ze hadden een piepklein budget en River had in het stadje nog niets legaal kunnen filmen. Op de website van de gemeente had gestaan dat ze de vergunningen die ze hadden aangevraagd via de e-mail toegezonden zouden krijgen, maar dat was nog steeds niet gebeurd. En zonder vergunning of toestemming van de winkeliers of ondernemers mochten ze in het stadje niet filmen. Tot nu toe hadden ze van niemand toestemming gekregen.

‘Gaat het?’

River keek naar de man naast zich. Ze had gedacht dat ze in haar tijd als actrice met aantrekkelijke tegenspelers al zoveel mooie mannen had gezien, dat ze er zo langzamerhand immuun voor was geworden, maar nu kreeg ze opeens dit in flanel gehulde stuk voorgeschoteld. Niet dat hij echt een flanellen overhemd droeg, maar River wilde er alles om verwedden dat zijn kledingkast er vol mee hing. Het feit dat hij zijn ene enorme schouder tegen het raampje had geperst, alsof hij als zij hem een verkeerde blik toewierp zo uit het rijdende voertuig kon springen, maakte dat ze met moeite haar lachen inhield.

Het zou kunnen dat River niet echt een goede eerste indruk op hem had gemaakt.

‘Ja hoor. Daar naar links.’

Haar filmploeg stond op haar te wachten toen ze de heuveltop bereikten. Ze hadden een schitterende locatie gevonden om te filmen. Hun gehuurde SUV stond gevaarlijk dicht bij een afgrond, zodat ze de weg zo veel mogelijk vrijlieten. Toch hadden ze al een paar geërgerde blikken van de plaatselijke bewoners toegeworpen gekregen omdat die op

de smalle bergweg langs hun auto moesten manoeuvren.

Haar chauffeur reageerde hetzelfde. Geïrriteerd grommend, remde hij af tot een slakkengangetje en zette hij de alarmlichten aan.

‘Ze moeten daar weg,’ zei hij met zijn lage, zware stem. ‘Er komt zo een schoolbus aan.’

‘Het is erg lastig om hier een goed parkeerplekje te vinden.’

‘Je hoort hier ook niet te parkeren. Je hoort hier te rijden.’

‘We zijn niet bang voor wat gegrom, hoor,’ zei River terwijl hij achter de SUV parkeerde.

Luid snuivend zette hij de motor uit en stapte hij uit de pick-up. ‘Ik heb een ketting en het nummer van een sleepbedrijf, mocht u die nodig hebben,’ zei hij voordat hij het portier dichtsloeg.

River volgde zijn voorbeeld en bekeek toen de vreemdeling die haar naar haar filmploeg had gereden eens goed. River was van gemiddelde lengte, dus moest ze haar hoofd in haar nek leggen om hem in de ogen te kijken. Ja, de man was enorm, maar ze was totaal niet onder de indruk. Ze was maar zelden onder de indruk. Haar jeugd op het platteland had haar niet voorbereid op het leven in Los Angeles, maar doordat ze Los Angeles had overleefd, kon ze nu wel alles aan.

Dankzij het wandelen en rotsklimmen was haar lijf gespierd en slank geworden. Ze had zich sinds ze Wyoming had verlaten – ze was negentien geweest en erg naïef – niet meer zo gezond en sterk gevoeld. Niet te geloven dat ze het in tien jaar tijd had gemaakt in Hollywood om het vervolgens uit haar handen te zien glijpen. Ze was niet bereid het zonder slag of stoot op te geven omdat men haar te oud vond.

Ze konden haar rug op. River zou zich niet zonder meer gewonnen geven.

‘Meen je dat nou?’ Jessie, haar cameraregisseur en coproducent kwam naar haar toe stampen. Het was duidelijk dat hij ervan baalde, net als River. ‘Alle opnames zijn verpest.’

‘Dat weet ik. Ik gaf anders echt geen signalen dat ze moesten stoppen, Jessie.’

‘Je had kunnen aangeven dat ze door konden rijden.’ Jessie, de enige man in hun groepje van drie, was een van de weinigen in een door mannen gedomineerde industrie die er geen problemen mee hadden om samen met een vrouw te produceren. Hij was tevens een chagrijnige negentigjarige vrouw in het strakke lijf van een man van dertig plus.

Jessie zat bijna de hele dag tegen River aan te zeuren.

‘Nee, dat ging niet. Echt iedereen wou me ervan overtuigen dat ik hulp nodig had. Zo gaat dat. Als we ergens filmen, dan zijn de mensen altijd aardig. Aardige mensen willen niet dat iemand aan de kant van de weg strandt. Ik had toch al gezegd dat dit geen goed plan was.’

‘Het was een heel goed plan, als jij maar...’

‘Wat had ik moeten doen, tegen hun banden aan schoppen en zeggen dat ze op moesten zouten?’

River had door dat haar oude accent weer terug was en haalde diep adem, en nog een keer. Ze had jarenlang les gehad om dat plattelandsaccent kwijt te raken, en het kwam maar zelden voor dat het weer opspeelde.

‘Ik ben de producent. Ik weet heus wel wanneer een scène de mist ingaat.’

‘Coproducent, tenzij ik er genoeg van krijg,’ diende Jessie haar van replek. River was zo gewend aan zijn overdreven gedoe dat ze zich er niets van aantrok. ‘Terwijl jij niet eens langs een weg kunt lopen, was ik bezig iemand van de gemeente te spreken te krijgen over onze niet-bestaande ver-

gunningen. Er nam niemand op, dus heb ik het maar opgegeven. Ze willen ons niet spreken. Als ik geen toestemming via de mail krijg, zullen we er persoonlijk naartoe moeten gaan.'

'Prima, Jessie. Ik zet het op de lijst.'

'Bovenaan de lijst.' Bree, haar geluidsvrouw, stapte met de laptop in haar hand uit de SUV. 'Zonder vergunning kan ik daar niet filmen.'

'Kunnen wij niet filmen.' Jessie zuchtte. 'Echt, dames, ik vind het helemaal geen punt om in de minderheid te zijn, maar ik besta wel.'

'Is dat zo?' Bree keek Jessie veelbetekenend aan en ze moest grinniken toen hij boos terugkeek.

Jessies haar zat altijd in de war. Hij was erg bleek, alsof hij bij zijn oma in de kelder bivakkeerde en net het zonlicht in was gestapt, terwijl hij in zijn vrije tijd altijd bij voorkeur buiten te vinden was, net als Bree en River. Hun gezamenlijke liefde voor wandelen en rotsklimmen had een band tussen hen drieën gesmeed die uitsteeg boven de beroeps-vriendschap in hun vak. Vanwege zijn ontzettend lichte huid verbrandde Jessie altijd meteen en was hij voortdurend aan het vervellen. Zijn lichte huid was bij elke film waar ze samen aan hadden gewerkt een probleem geweest, zelfs zozeer dat River meer wist over hoe Jessie zijn huid verzorgde dan hoe zij dat zelf deed.

Maar Jezus, wat was die man goed in zijn werk. River had geen betere cameraman en coproducent kunnen krijgen, ook al was hij soms lastig om mee te werken. Door Jessies houding was hij niet erg populair bij regisseurs geworden en hij kreeg, net als River, steeds minder werk. Maar hoe goed Jessie ook was, Bree was van onschatbare waarde voor River.

Bree was Zuid-Aziatisch en had een gedegen filmoplei-

ding. Ze was mooi genoeg om voor de camera te staan waar ze van die uitstekende opnames mee maakte, maar ze was bovendien ook nog eens een van de besten als het om geluid ging. River had Bree alleen maar zover kunnen krijgen om afstand te doen van een opdracht met een groot budget omdat ze zo gek op de natuur was. Dat ze in Alaska zou gaan filmen was voor haar genoeg reden om mee te gaan. Voor River was deze documentaire net zo belangrijk wat haar carrière betrof als haar eerste rol als actrice. Voor Bree was het een betaalde vakantie.

Een auto reed om hun voertuigen heen. De bestuurder wierp iedereen een boze blik toe. Rivers tijdelijke chauffeur fronste zijn wenkbrauwen. Door zijn baard was zijn gezichtsuitdrukking moeilijk te peilen, maar aan zijn stem was goed te horen dat hij de parkeersituatie niet ideaal vond.

‘Wanneer gaan jullie je auto verplaatsen?’

Bree nam hem goed op en wendde zich toen tot River. ‘Ik weet dat je momenteel veel te doen hebt, maar als je gekidnapt wordt, kunnen we helemaal niet schieten. Het was niet de bedoeling om een waargebeurde misdaaddocumentaire te maken.’

De pick-upman stak zijn hand omhoog. ‘Technisch gesproken ben ik door haar gekidnapt.’

‘Wie is dat?’ vroeg Jessie, wijzend naar Rivers nieuwe bebaarde kennis. ‘Hij lijkt wel een bijlmoordenaar.’

De twee keken River afwachtend aan. Die haalde haar schouders op. ‘Ik zou het echt niet weten.’

Ze keken nu allemaal naar hem, de grote vreemdeling. River had nog nooit iemand er zo opgelaten bij zien staan.

‘Easton Lockett,’ stelde hij zichzelf brommend voor.

‘Je bent bij hem in de pick-up gestapt zonder te weten wie hij is?’ Jessie kreunde. ‘Je had wel dood kunnen zijn.’

Bree grinnikte. ‘Over haar hoeft je je geen zorgen te maken. Ik heb eerder de indruk dat hij wel toe is aan een stevige borrel.’

‘De ochtend was boeiender dan ik had verwacht,’ zei Easton.

Jessie knikte begripvol. ‘Actrices, hè? Maken altijd overal een drama van.’

‘Pardon?’ River keek Jessie aan. ‘Ik ben hier niet de dramaqueen.’

‘Nee, jij pikt alleen maar vreemdelingen op langs de weg alsof het puppy’s zijn.’

Ze begonnen te bekvechten over wie er nu het vervelendst was, en River had het gewonnen als Easton hen niet had onderbroken door zijn keel te schrapen.

‘Ik zou jullie graag helpen hier weg te komen. Zullen we dus maar?’

Ze keken hem allemaal aan, wat niet zo gek was. De man was een gigant. Bree hield haar hoofd schuin. ‘Je lijkt Hagrid wel. Een sexy, gespierde Hagrid.’

De arme man kromp in elkaar. ‘Goed, als we zo gaan beginnen, ben ik weg.’

‘Nee, wacht nou.’ River wreef over haar neus om de hoofdpijn te weren die ze voelde opkomen. ‘We móéten opnames gaan maken voor de intro op onze documentaire, anders hebben we een halve dag verspild. We gaan het zo doen: we maken een bord waarop staat dat we aan het filmen zijn en dat moet iemand vasthouden.’

‘Daar hebben we niemand voor, River,’ wierp Jessie tegen. ‘En er staat veel te veel wind om het bord ergens tegenaan te zetten.’

‘O, maar daar hebben we wel iemand voor.’ Ze deed zelfs geen moeite om de glimlach te onderdrukken. ‘Jij wou toch helpen, Easton? Dan heb ik het perfecte baantje voor je.’